ఈపరి చిన్న కృష్ణమూర్తి

ప్రొప్రైటర్ ఈపరి చిన్న మూర్తి అండ్ సన్స్,

బెర్హంపూర్, ఒరిస్సా

వర్సెస్

ఒరిస్సా రాష్ట్రం

(అనుసంధానిత పిటిషన్ తో)

[పి.బి.గజేంద్రగడ్కర్, సి.జె., కె.ఎన్.వాంచూ, జె., సి.షా,
ఎన్.రాజగోపాల అయ్యంగార్, ఎస్, ఎం.ఎస్. కేఆర్ఐ, జేజేజే]

ప్రాథమిక హక్కులు - అమ్మకపు పన్ను నుంచి కొన్ని ఆర్టికల్స్ ను మినహాయిస్తూ ప్రభుత్వం జారీ చేసిన నోటిఫికేషన్ - నోటిఫికేషన్ కింద మినహాయింపు కోరుతూ పిటిషనర్ - ధ్రువీకరణ చట్టం అమల్లోకి రావడం - రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్ -చెల్లుబాటు - రాజ్యాంగ విరుద్ధంగా ఉంటే - ఒరిస్సా అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1947, (1947లో 14), సెక్షన్ 6 - అమ్మకపు పన్ను ధ్రువీకరణ చట్టం, 1961 (7 ఆఫ్ 1961) సెక్షన్ 2 - భారత రాజ్యాంగం, ఆర్టికల్ 14, 19(1) (జి).

పిటిషనర్ "బులియన్ అండ్ స్పెక్" మరియు బంగారు మరియు వెండి ఆభరణాల వ్యాపారం చేసే వ్యాపారి ఒరిస్సా అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1947 ప్రకారం రిజిస్టర్డ్ 'డీలర్'. ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 6 కింద తన అధికారాన్ని వినియోగించాలని భావించిన ప్రభుత్వం ఆ చట్టంలోని ఛార్జింగ్ సెక్షన్ అమలు నుంచి కొన్ని ఆర్టికల్స్ ను మినహాయిస్తూ 1949 జూలై 1న నోటిఫికేషన్ జారీ చేసింది. నోటిఫికేషన్ ప్రకారం బంగారు ఆభరణాలను విక్రయించే తయారీదారు బంగారం విలువ, తయారీ

ఖర్చుకు వేర్వేరుగా ఛార్జీలు వసూలు చేసినప్పుడు వాటిని అమ్మకపు పన్ను నుంచి మినహాయించాలని ఆదేశించింది. పిటిషనర్ సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్ ముందు తన రిటర్నులను దాఖలు చేశారు మరియు ఈ నోటిఫికేషన్ కింద అమ్మకపు పన్ను మినహాయింపును కోరారు. 1952 జూన్ వరకు మినహాయింపు కోసం చేసిన వాదనను సమర్థించారు. అయితే ఆ తర్వాత చట్టంలోని సెక్షన్ 12(7) కింద ఈ మదింపులను పునఃప్రారంభించారని, బంగారు ఆభరణాల కొన్ని అమ్మకాల లావాదేవీలపై చేసిన మినహాయింపులు సమర్థనీయం కాదని, పిటిషనర్ మదింపు నుంచి తప్పించుకున్నారని పేర్కొన్నారు. నోటిఫికేషన్ సూచించిన ఉత్పత్తిదారుల వర్గానికి చెందిన వ్యక్తి కాబట్టి అబద్ధం మినహాయింపుకు అర్హుడని పిటిషనర్ వాదించారు. పిటిషనర్ వాదనను సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్ తోసిపుచ్చారు. పిటిషనర్ ఈ నిర్ణయాన్ని సవాలు చేస్తూ అప్పీళ్లకు మొగ్గుచూపగా, ఆ అప్పీళ్లను కూడా తోసిపుచ్చారు.

ఈ అప్పీళ్ల నేపథ్యంలో పిటిషనర్ సహా ఇతర డీలర్ల విషయంలో ఇదే విధమైన అంచనాలను హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్లు దాఖలు చేశారు. పిటిషనర్ వాదనను సమర్థించిన హైకోర్టు మినహాయింపు కోసం పిటిషనర్ల వాదనను అనుమతించాలని సేల్స్ ట్యాక్స్ ఆఫీసర్ ను ఆదేశిస్తూ రిట్ లు జారీ చేసింది. ఈ తీర్పు వెలువడిన తరువాత, 1961 ఆగస్టు 1 న శాసనసభ ఆమోదించిన చట్టాన్ని 1961 సెప్టెంబరు 18 న ప్రచురించింది, ఇందులో సెక్షన్ 2 లో ఒక ఆపరేటివ్ నిబంధన ఉంది. ఏ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులోనైనా, డిక్రీలోనైనా, ఉత్తర్వుల్లో ఏవైనా ఉన్నప్పటికీ, 1949 జూలై 1 నాటి మరో నోటిఫికేషన్ ద్వారా సవరించిన 1947 జూలై 28 నాటి ప్రభుత్వ నోటిఫికేషన్ షెడ్యూలులోని 33వ అంశానికి విరుద్ధంగా కనిపించే 'తయారీదారు' అనే పదం తన సొంత శ్రమతో సామగ్రిని తగిన రూపాల్లో తయారు చేసే వ్యక్తిని మరియు తన స్వంత శ్రమతో పనిముట్లను కలిగి ఉన్న లేదా నడుపుతున్న వ్యక్తిని ఎల్లప్పుడూ సూచిస్తుంది. అందులో తయారైన వస్తువులకు సంబంధించి వ్యాపార ప్రయోజనం కోసం ఒక తయారీ కర్మాగారం. ఈ సెక్షన్ చెల్లుబాటును ప్రస్తుత రిట్ పిటిషన్ లో సవాలు చేశారు.

సెక్షన్ 6 ద్వారా రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ప్రసాదించిన అధికారాల ద్వారా మినహాయింపు ఇచ్చినందున, ఆ మినహాయింపును తొలగించే అధికారం శాసనసభకు లేదని కోరారు. (2) చట్టంలోని సెక్షన్ 2లోని నిబంధన వివక్షాపూరితంగా ఉందని, ఆర్టికల్ 14 హామీ ఇచ్చిన చట్టం ముందు సమానత్వాన్ని ఉల్లంఘించిందని, (3) ఆర్టికల్ 19 (1) (జి) కింద పిటిషనర్ ప్రాథమిక హక్కుపై అకారణమైన పరిమితిని విధించినందున ఈ సెక్షన్ యొక్క పునరావృత చర్యను రాజ్యాంగ విరుద్ధంగా కొట్టివేయాలని (3) పేర్కొంది.

(1) చట్టంలోని సెక్షన్ 2 ప్రకారం శాసనసభ ఏం చేసిందంటే నోటిఫికేషన్ ఉద్దేశాన్ని స్పష్టం చేయడమే. ఒకవేళ రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి మినహాయింపు ఇవ్వడానికి లేదా ఉపసంహరించుకునే అధికారం ఇవ్వబడితే, అది భవిష్యత్తులో లేదా ముందస్తుగా ఆ దిశగా ఏదైనా నిబంధనను రూపొందించే శాసనసభ సామర్థ్యాన్ని ప్రభావితం చేయదు.

(2) ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 2 ప్రకారం ఆభరణాలను తామే ఉత్పత్తి చేసుకునే, తయారీ కర్మాగారాలను నడిపే చేతివృత్తుల వారికి ఈ నోటిఫికేషన్ ప్రయోజనం చేకూరుస్తుంది. అందుకే 'తయారీదారు' అంటే సరిగ్గా పిలువబడే తయారీదారుడు లేదా బంగారు ఆభరణాల తయారీకి కళాకారులను నియమించే వ్యక్తి అని భావించడం ద్వారా మినహాయింపు ఇవ్వడం యొక్క ప్రధాన ఉద్దేశ్యాన్ని సాధించవచ్చు. ప్రస్తుత కేసులో పిటిషనర్లకు ఆభరణాల ఉత్పత్తితో నేరుగా సంబంధం లేదని, వారు ఆ ఆభరణాలను తామే సమర్పించలేదని అంగీకరించారు. అందువల్ల చట్టంలోని సెక్షన్ 2లోని నిబంధనల ఫలితంగా మినహాయింపు నోటిఫికేషన్ ప్రయోజనాన్ని పొందిన వ్యక్తులు పిటిషనర్ల వర్గానికి చెందిన వారని చెప్పలేం. రెండు వర్గాలు వేర్వేరుగా ఉంటాయి మరియు వాటి మధ్య సారూప్యత లేదా సారూప్యత లేదు, అలా అయితే, ఆర్టికల్ 14 ఆధారంగా ప్రధాన వాదన మనుగడ సాగించదు.

(iii) రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్ కొన్ని సందర్భాల్లో కఠినంగా పనిచేస్తుంది కాబట్టి, ఆ చట్టమే చెల్లదనే వాదనను అంగీకరించడం కష్టం. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో చట్టంలోని సెక్షన్ 2ను రెట్రోస్పెక్టివ్గా చేర్చడం ద్వారా రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 19(1) (జి) ప్రకారం పిటిషనర్ ప్రాథమిక హక్కులపై శాసనసభ పరిమితి విధించిందని, ఇది సహేతుకం కాదని, సాధారణ ప్రజా ప్రయోజనాలకు మంచిది కాదని భావించడం సాధ్యం కాదు.

అసలు అధికార పరిధి: రిట్ పిటిషన్ నంబర్లు 125-135, మరియు 1963 యొక్క 233.

ప్రాథమిక హక్కుల అమలు కోసం భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద పిటిషన్.

ఎ.వి.విశ్వనాథ శాస్త్రి, టి.ఎ.రామచంద్రన్, బి.పార్థసారథి, ఓ. సి.మాథుర్, జె.బి.దాదాచాంజీ

మరియు రవీందర్ నారాయణ్ (డబ్ల్యు. పి. నంబర్లు 125-135 1963 లో) పిటిషనర్ తరఫున.

హెచ్.ఎన్. సన్యాల్, సొలిసిటర్ జనరల్ ఎన్.ఎస్.బింద్రా, ఆర్.ఎన్.సచ్థే (డబ్ల్యు.పి. నంబర్లు 125-135/ 63లో) ప్రతివాదుల తరఫున.

ఓ.సి.మాథుర్, జె.బి.దాదాచాంజీ, రవీందర్ నారాయణ్ (డబ్ల్యు.పి. నెం. 233/ 1963లో) పిటిషనర్ తరఫున.

ఆర్.ఎన్. సచ్తే, ప్రతిస్పందకుల కోసం (W.P. నెంబరు 233/ 63లో).

మార్చి 12, 1964 న ఈ తీర్పును చీఫ్ జస్టిస్ శ్రీ గజేంద్రగడ్కర్ ఇచ్చారు- ఒరిస్సా సేల్స్ ట్యాక్స్ వాలిడేషన్ యాక్ట్, 1961 (యాక్ట్ నెం.7 ఆఫ్ 1961) (ఇకపై ఈ చట్టం అని పిలుస్తారు) చెల్లుబాటుపై 12 రిట్ పిటిషన్ల సమూహం ఒక సాధారణ ప్రశ్నను లేవనెత్తుతుంది. పిటిషనర్లు ఆధారపడే వాస్తవాలు ఒకేలా ఉంటాయి, కాబట్టి, 1963 రిట్ పిటిషన్ల సంఖ్యలు 125-135తో కూడిన మొదటి గ్రూపులో వాస్తవాలను ప్రస్తావిస్తాము. ఈ బృందంలో పిటిషనర్ శ్రీ ఎపారి చిన్న కృష్ణ మూర్తి, యజమాని, ఎపారి చిన్న కృష్ణ మూర్తి అండ్ సన్స్, బెర్హంపూర్, ఒరిస్సా. అతను బెర్హంపూర్లో "బులియన్ మరియు స్పెక్" మరియు బంగారు మరియు వెండి ఆభరణాల వ్యాపారం చేసే వ్యాపారి

మరియు అటువంటి వ్యాపారిగా, అతను ఒరిస్సా అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1947 (చట్టం నం. 14 ఆఫ్ 1947) కింద 'డీలర్'గా నమోదు చేయబడ్డాడు. ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత, ఒరిస్సా ప్రభుత్వం అమ్మకపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 6 కింద తన అధికారాన్ని ఉపయోగించడానికి ఆ చట్టంలోని ఛార్జింగ్ సెక్షన్ యొక్క కార్యాచరణ నుండి కొన్ని వస్తువులను మినహాయిస్తూ నోటిఫికేషన్ జారీ చేసింది. ఈ నోటిఫికేషన్ ప్రకారం, బంగారు ఆభరణాలను విక్రయించే తయారీదారు బంగారం విలువ మరియు తయారీ ఖర్చుకు వేర్వేరుగా వసూలు చేసినప్పుడు' అమ్మకపు పన్ను నుండి మినహాయింపు ఇవ్వాలని ఆదేశించింది. ఈ నోటిఫికేషన్ 1949 జులై 1న జారీ చేయబడింది దురిస్థ్ తన వ్యాపార గమనాన్ని బట్టి పిటిషనర్ చేతివృత్తుల వారికి బంగారాన్ని సరఫరా చేయడం ద్వారా బంగారు ఆభరణాలను తయారు చేసి, వారు తయారు చేసిన ఆభరణాలను తన పర్యవేక్షణలో పొందుపరిచి, ఆభరణాలు అలా తయారైనప్పుడు, అతను వాటిని తన దుకాణంలో విక్రయించి, బంగారం విలువను మరియు తయారీ ఖర్చును వేర్వేరుగా చూపిస్తున్నాడు. అందుకే మినహాయింపు నోటిఫికేషన్ ప్రయోజనాన్ని పొందే హక్కు తనకు ఉందని పిటిషనర్ ఆరోపించారు.

ఈ పిటిషన్ కు అనుగుణంగా పిటిషనర్ బెర్హంపూర్ లోని సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్ ముందు తన రిటర్నులను దాఖలు చేశారు మరియు ఈ నోటిఫికేషన్ కింద మినహాయింపు పొందడానికి అర్హులని అమ్మకాలపై అమ్మకపు పన్ను మినహాయింపును కోరుతున్నారు. జూన్, 1952 వరకు, అతను చేసిన మినహాయింపు అభ్యర్థనను సమర్థించారు మరియు పిటిషనర్ తన రిటర్నులలో చూపించిన పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే టర్నోవర్ నుండి సదరు బంగారు ఆభరణాల అమ్మకం ద్వారా ప్రాతినిధ్యం వహించే మొత్తాన్ని మినహాయించారు. అయితే ఆ తర్వాత చట్టంలోని సెక్షన్ 12(7) కింద ఈ మదింపులను పునఃప్రారంభించారని, బంగారు ఆభరణాల అమ్మకాల లావాదేవీలపై చేసిన మినహాయింపులు సమర్థనీయం కాదని, ఆ మేరకు పిటిషనర్ మదింపు నుంచి తప్పించుకున్నారని పేర్కొన్నారు. మూల్యాంకనాన్ని తిరిగి ప్రారంభించే ఈ ప్రయత్నాన్ని పిటిషనర్ ప్రతిఘటించారు మరియు నోటిఫికేషన్ సూచించిన తయారీదారుల తరగతికి చెందినందున

నోటిఫికేషన్ కింద మినహాయింపు పొందడానికి తనకు అర్హత ఉందని వాదించారు. అయితే పిటిషనర్ వాదనను తోసిపుచ్చిన సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్ అమ్మకాల లావాదేవీలపై పన్ను విధిస్తూ ముందుకు సాగారు. పిటిషనర్ ఈ నిర్ణయాన్ని సవాలు చేస్తూ అప్పీళ్లకు మొగ్గుచూపగా, ఆ అప్పీళ్లను కూడా తోసిపుచ్చారు. అప్పీళ్లు పెండింగ్ లో ఉండగానే పిటిషనర్ తో సహా ఇతర డీలర్లకు సంబంధించి ఇదే విధమైన మదింపులను వారు ఒరిస్సా హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్లు దాఖలు చేశారు. (సంఖ్యలు వరుసగా 151, 161, 162, 204-209 మరియు 1957 యొక్క 110).

రిట్ పిటిషన్లను విచారించిన ఒరిస్సా హైకోర్టు డివిజన్ బెంచ్ పిటిషనర్ కేసును సమర్థించింది మరియు ప్రశ్నార్థకమైన నోటిఫికేషన్ ప్రకారం మినహాయింపు కోసం పిటిషనర్ అభ్యర్థనను అనుమతించాలని సేల్స్ టాక్స్ అధికారిని ఆదేశిస్తూ తగిన రిట్లను జారీ చేసింది. నోటిఫికేషన్లో ఉపయోగించిన 'తయారీదారు' అనే పదాన్ని ఖచ్చితమైన డీనోటిఫికేషన్ చేయడంపై హైకోర్టు ముందు ప్రధాన వివాదం తలెత్తింది. ఎక్స్ ప్రెషన్ మాన్యుఫ్యాక్చరర్ అంటే ఫినిష్డ్ ప్రొడక్ట్స్ యొక్క మొదటి యజమాని అని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది (అతని వేతనం పొందే ఉద్యోగి లేదా అతని నుండి ముడి పదార్థాలు మరియు లేబర్ ఛార్జీలు అందుకున్న స్వతంత్ర చేతివృత్తులవారు కూడా). ఈ అభిప్రాయం ప్రకారం హైకోర్టులో పిటిషనర్లు తయారీదారులుగా గుర్తించారని, అందువల్ల వారు తయారు చేసిన పాత ఆభరణాల అమ్మకాలకు సంబంధించి మినహాయింపు పొందే అర్హత ఉందని పేర్కొంది. 1959 మార్చి 13న ఈ తీర్పు వెలువడింది. ఈ తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా ఒరిస్సా రాష్ట్రం ఈ కోర్టులో అప్పీళ్లు దాఖలు చేసింది మరియు వాటిని 1963 సివిల్ అప్పీల్స్ నంబర్లు 92 నుండి 94 వరకు ఉన్నాయి. ఈ అప్పీళ్లు పరిష్కారం వరకు పెండింగ్ లో ఉన్నాయి. రిట్ పిటిషన్లపై ఒరిస్సా హైకోర్టు తీర్పు వెలువరించిన తర్వాత 1961 ఆగస్టు 1న ఒరిస్సా శాసనసభ ఈ చట్టాన్ని ఆమోదించింది. ఈ చట్టం 1961 సెప్టెంబరు 10 న గవర్నర్ ఆమోదాన్ని పొందింది మరియు 1961 సెప్టెంబరు 18 న ప్రచురించబడింది. ఇందులో సెక్షన్ 2లో ఒక ఆపరేటివ్ నిబంధన ఉంది. సెక్షన్ 2 ప్రకారం ఏ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులోనైనా, డిక్రీలో కానీ, ఉత్తర్వుల్లో కానీ ఏమైనా ఉన్నప్పటికీ, 1947

జూలై 28న ఒరిస్సా ప్రభుత్వం జారీ చేసిన నోటిఫికేషన్ షెడ్యూలులోని 33వ అంశానికి విరుద్ధంగా ఉన్న 'తయారీదారు' అనే పదానికి అర్థం ఉంటుంది. తన స్వంత శ్రమతో పదార్థాలను తగిన రూపాల్లో తయారు చేసే వ్యక్తి మరియు అందులో తయారైన వస్తువులకు సంబంధించి వ్యాపార ప్రయోజనం కోసం ఒక మాన్యుఫాక్టరీని కలిగి ఉన్న లేదా నడుపుతున్న వ్యక్తి. ఈ సెక్షన్ చెల్లుబాటును ప్రస్తుత రిట్ పిటిషన్లలో పిటిషనర్లు మా ముందు సవాలు చేశారు.

హైకోర్టు చెప్పినట్లు బంగారం ఉత్పత్తికి మొదటి యజమానులుగా ఉన్న వారందరినీ నోటిఫికేషన్ లో చేర్చడం శాసనసభ ఉద్దేశం కాదని స్పష్టం చేయడమే చట్టంలోని సెక్షన్ 2 ఉద్దేశం అని స్పష్టం చేయడమేనని స్పష్టమవుతోంది. స్వయంగా పనిచేసి బంగారు ఆభరణాలను ఉత్పత్తి చేసేవారికి లేదా అందులో తయారైన వస్తువులకు సంబంధించి వ్యాపారం కోసం మాన్యుఫాక్టరీని నడుపుతున్న లేదా కలిగి ఉన్న వ్యక్తులకు మాత్రమే ఈ మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని ఇవ్వాలనేది శాసన ఉద్దేశం అని సెక్షన్ 2 చూపిస్తుంది. మరో మాటలో చెప్పాలంటే కమీషన్ ఏజెంట్లుగా ఉండి, వ్యక్తిగతంగా బంగారు ఆభరణాల తయారీలో పని చేయని లేదా చేతివృత్తుల వారిని నియమించే కర్మాగారం లేని వ్యాపారులు లేదా దుకాణదారులకు మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని కల్పించడం నోటిఫికేషన్ జారీలో ప్రభుత్వ ఉద్దేశం కాదు. ఈ సెక్షన్ చెల్లుబాటు అయితే, మినహాయింపును క్లెయిమ్ చేయడానికి పిటిషనర్లకు అర్హత లేదని సాధారణ కారణం. మరోవైపు, ఈ సెక్షన్ చెల్లకపోతే, పిటిషనర్లు బంగారు ఆభరణాల మొదటి యజమానులు మరియు మినహాయింపు పొందడానికి అర్హులు కావచ్చు.

సెక్షన్ 6 ద్వారా రాష్ట్రప్రభుత్వానికి సంక్రమించిన అధికారాల దృష్ట్యా మినహాయింపు ఇచ్చినందున, ఆ మినహాయింపును ఉపసంహరించుకునే అధికారం శాసనసభకు లేదని శాస్త్రి మన ముందు ఉంచిన మొదటి వాదన. మాత్ర అమ్మకపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 4 అనేది

ఛార్జింగ్ సెక్షన్ మరియు సెక్షన్ 6 అనేది ఏదైనా వస్తువు లేదా తరగతి వస్తువుల అమ్మకాన్ని పన్ను నుండి మినహాయించే నోటిఫికేషన్ జారీ చేసే అధికారాన్ని రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ఇస్తుంది మరియు అటువంటి షరతులు మరియు మినహాయింపులకు లోబడి అటువంటి మినహాయింపును ఉపసంహరించుకుంటుంది. మినహాయింపు ఇచ్చే అధికారం రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ఇవ్వబడిందని, అది రాష్ట్ర ప్రభుత్వానిదేనని, శాసనసభ ఆ మినహాయింపును ఉపసంహరించుకోగలిగినప్పటికీ, అది ముందస్తుగా అలా చేయదనే వాదన వినిపిస్తోంది. శాసనసభ ప్రతినిధిగా ఉన్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తాను ఇచ్చిన మినహాయింపును ఉపసంహరించుకోగలిగితే, చట్టసభలకు ఆ హక్కును నిరాకరించలేమని స్పష్టమవుతోంది. అయితే ఒకసారి మినహాయింపు ఇచ్చిన తర్వాత చట్టసభలు దానిని ఉపసంహరించుకోలేవని, ఎందుకంటే అది నోటిఫికేషన్ ను చెల్లుబాటు కాదని విజ్ఞప్తి చేశారు. ఈ వాదన మాకు నచ్చలేదు. చట్టంలోని సెక్షన్ 2 ప్రకారం నోటిఫికేషన్ ఉద్దేశాన్ని స్పష్టం చేయడమే చట్టసభలు చేయాల్సిన పని. మినహాయింపును మంజూరు చేస్తూ నోటిఫికేషన్ జారీ చేయడంలో ప్రతినిధి ఉద్దేశం వాస్తవానికి పాత ఆభరణాలను ఉత్పత్తి చేసే లేదా ఆ ప్రయోజనం కోసం చేతివృత్తులను నియమించుకునే వ్యక్తులకు మాత్రమే మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని పరిమితం చేయడమేనని సెక్షన్ 2 ప్రకటిస్తుంది. ప్రస్తుత చర్చలో శాసన అసమర్థత ప్రశ్న ఎలా వస్తుందో అర్థం కావడం లేదు. రాష్ట్రప్రభుత్వానికి మినహాయింపు ఇచ్చే లేదా ఉపసంహరించుకునే అధికారం ఇవ్వబడితే, అది శాసనసభ సామర్థ్యాన్ని ప్రభావితం చేయదు, భవిష్యత్తులో లేదా ముందస్తుగా ఆ దిశగా ఏదైనా నిబంధనను చేయవచ్చు. అందువల్ల ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 2ను అమలు చేయడం చెల్లదనే వాదనలో వాస్తవం లేదు.

అప్పుడు శాస్త్రి వాదిస్తూ, ఈ నిబంధన వివక్షాపూరితమైనదని, అందువల్ల, ఆర్టికల్ 14 ద్వారా హామీ ఇవ్వబడిన చట్టం ముందు సమానత్వాన్ని ఉల్లంఘిస్తుందని వాదించాడు. పిటిషనర్లు కమీషన్ ఏజెంట్లుగా ఉండే వ్యాపారులు లేదా దుకాణదారుల వర్గానికి చెందిన వారని ఈ వాదనను కూడా తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నారు. చేతివృత్తుల వారికి బంగారం ఇచ్చి, చేతివృత్తుల వారికి లేబర్

ఛార్జీలు చెల్లించి, ఆభరణాలను ఉత్పత్తి చేసినప్పుడు వాటిని వినియోగదారులకు విక్రయించే ముందు కమీషన్ వసూలు చేస్తారు. అలాంటప్పుడు బంగారు ఆభరణాలను తామే ఉత్పత్తి చేసే, వాటిని తయారు చేయడానికి చేతివృత్తుల కర్మాగారాలను నడుపుతున్న ఒకే వర్గానికి చెందిన వ్యాపారులు అని ఎలా చెప్పగలమో అర్థం కావడం అంత సులభం కాదు. పిటిషనర్లు కొన్నిసార్లు ఒరిస్సా రాష్ట్రం వెలుపల సంస్థలు తయారు చేసిన వస్తువులను విక్రయిస్తారని, ఏ సందర్భంలోనూ తామే ఆభరణాలు తయారు చేసుకోలేదని ప్రతివాది రాష్ట్రం తరఫున దాఖలు చేసిన కౌంటర్ అఫిడవిట్ లో పేర్కొన్నారు. చేతివృత్తుల వారికి ఇచ్చే బంగారం వారిదేనా లేక వినియోగదారులు సరఫరా చేస్తున్నారా అనేది ముఖ్యం కాదు, ఎందుకంటే ఈ విషయంలో ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే వారు ఆభరణాల ఉత్పత్తితో నేరుగా సంబంధం కలిగి ఉండరు, మరియు వారు చెప్పిన ఆభరణాలను స్వయంగా ఉత్పత్తి చేయరు. అందువల్ల చట్టంలోని సెక్షన్ 2లోని నిబంధనల ఫలితంగా మినహాయింపు నోటిఫికేషన్ ప్రయోజనాన్ని పొందిన వ్యక్తులు పిటిషనర్ల వర్గానికి చెందిన వారని చెప్పలేమని, అలాగైతే ఆర్టికల్ 14 ఆధారంగా ప్రధాన వాదనకు బలం లేదని పేర్కొంది.

వాస్తవానికి బంగారు ఆభరణాలు తయారు చేసే స్వర్ణకారులకు ప్రయోజనం చేకూర్చాలని శాసనసభ భావిస్తోందని, బంగారు ఆభరణాలు తయారు చేసే చేతివృత్తుల వారికి నిరంతర ఉపాధిలో ఉన్న వ్యక్తులకు మినహాయింపు ఇస్తేనే ఆ లక్ష్యాన్ని అమలు చేయవచ్చని స్పష్టం చేయడం ఈ చట్టం ఉద్దేశాల్లో ఒకటిగా కనిపిస్తోంది. ఒక వ్యక్తి స్వయంగా బంగారు ఆభరణాలను ఉత్పత్తి చేస్తే, ఒక వ్యక్తి తన కోసం బంగారు ఆభరణాలను తయారు చేయడానికి కళాకారులను నియమిస్తే, వారు మినహాయింపు పరిధిలోకి వస్తారు. అయితే పిటిషనర్ల విషయంలో మాత్రం చేతివృత్తుల వారిని నిరంతర ఉపాధిలో ఉంచడం లేదని, అందువల్ల వారికి మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని ఇవ్వాల్సిన అవసరం లేదని శాసనసభ భావిస్తే, చట్టసభలు చేసిన వర్గీకరణకు, తాము సాధించాలనుకున్న లక్ష్యానికి హేతుబద్ధమైన సంబంధం లేదని చెప్పలేం. ఈ వాదన ప్రకారం పిటిషనర్లు మినహాయింపు ప్రయోజనం పొందే వ్యక్తుల మాదిరిగానే ఒకే వర్గానికి చెందినవారు. కానీ మనం ఇంతకుముందే

చెప్పినట్లుగా, ఈ రెండు వర్గాలు భిన్నమైనవి మరియు వాటి మధ్య సారూప్యత లేదా సారూప్యత లేదు.

బంగారు ఆభరణాల తయారీ వ్యాపారంలో నిమగ్నమైన నిరుపేద వర్గాలకు మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని నిరాకరించడమే ఈ నిబంధన ఫలితమని శ్రీ శాస్త్రి సూచించారు, ఈ మేరకు, నోటిఫికేషన్ లో మాన్యుఫాక్టరీలను నడిపే వ్యక్తులకు మినహాయింపు ప్రయోజనాన్ని ఇస్తుందని, కానీ ఆ ప్రయోజనాన్ని అది నిరాకరిస్తుందని ఆయన వ్యాఖ్యానించారు. చిన్న ఎత్తున బంగారు ఆభరణాలను ఉత్పత్తి చేయడం, అందువల్ల, తయారీ కర్మాగారాన్ని నడపలేకపోతున్నారు. ఈ వాదన అవాస్తవం. ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 2 ప్రకారం ఆభరణాలను తామే ఉత్పత్తి చేసుకునే చేతివృత్తుల వారికి ప్రయోజనం చేకూరుతుందని, ఈ వ్యాపారంలో నిమగ్నమైన స్వతంత్ర హస్తకళాకారుల్లో చాలా పెద్ద విభాగానికి ఇది వర్తిస్తుందని స్పష్టం చేసింది. మాన్యుఫాక్టరీలను నిర్వహించే వ్యక్తులకు కూడా ఈ నోటిఫికేషన్ ప్రయోజనం చేకూరుస్తుంది మరియు ఇది చేతివృత్తుల వారికి నిరంతరం ఉపాధి కల్పిస్తుంది. అందుకనే 'తయారీదారు అంటే తయారీదారు అని పిలువబడే తయారీదారు లేదా బంగారు ఆభరణాల తయారీలో హస్తకళాకారులను నిమగ్నం చేసేవాడు అని భావించడం ద్వారా ఈ మినహాయింపు యొక్క ప్రధాన ఉద్దేశ్యాన్ని సాధించవచ్చు అని మనకు అనిపిస్తుంది.

ఆర్టికల్ 19(1)(జి) ప్రకారం పిటిషనర్ల ప్రాథమిక హక్కుపై అకారణమైన పరిమితి విధించినందున ఈ సెక్షన్ ను రాజ్యాంగ విరుద్ధంగా కొట్టివేయాలని శాస్త్రి వాదించారు. ఒక చట్టాన్ని ఆమోదించే శాసనాధికారం సహేతుకంగా ఉపయోగించబడిందా లేదా అనే ప్రశ్నను పరిగణనలోకి తీసుకున్నప్పుడు, రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్ ఎలా పనిచేస్తుందో తెలుసుకోవడం సముచితం. కానీ కొన్ని సందర్భాల్లో రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్ కఠినంగా పనిచేస్తుంది కాబట్టి, చట్టమే చెల్లదనే వాదనను అంగీకరించడం కష్టం. అంతేకాకుండా, ప్రస్తుత సందర్భంలో, రెట్రోస్పెక్టివ్ ఆపరేషన్ చాలా కాలం పాటు వ్యాపించదు. పిటిషనర్లు బంగారు ఆభరణాలను విక్రయించినప్పుడు వారి కస్టమర్ల నుంచి

అమ్మకాలు, పన్ను వసూలు చేయలేదని రికార్డుల ద్వారా స్పష్టంగా లేదు. ప్రతివాది రాష్ట్రం దాఖలు చేసిన కౌంటర్ అఫిడవిట్ ప్రకారం, అమ్మకపు పన్నును విడిగా వసూలు చేయనప్పటికీ, వసూలు చేసిన ధరలో అమ్మకపు పన్ను కూడా ఉంది, ఎందుకంటే ఇలాంటి వ్యాపారం చేసే ప్రతి రిజిస్టర్డ్ డీలర్ విడిగా చూపించడం ద్వారా అమ్మకపు పన్నును వసూలు చేయడం మరియు తద్వారా స్థూల టర్నోవర్ నుండి అమ్మకపు పన్నును మినహాయించడం మరియు తద్వారా విడిగా చూపించిన పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే టర్నోవర్ను పొందడం ద్వారా లేదా దానిని ధరలో చేర్చడం ద్వారా క్లెయిమ్ చేయడం ఆనవాయితీగా వస్తోంది. వసూలు చేసిన ధరలో భాగంగా వసూలు చేయడం. ఏదేమైనా ఈ కేసు పరిస్థితులలో చట్టంలోని సెక్షన్ 2ను రెట్రోస్పెక్టివ్గా చేర్చడం ద్వారా ఆర్టికల్ 19(1)(జి) ప్రకారం పిటిషనర్ల ప్రాథమిక హక్కుపై శాసనసభ పరిమితి విధించిందని, ఇది సహేతుకం కాదని, సాధారణ ప్రజా ప్రయోజనాలకు మంచిది కాదని భావించడం సాధ్యం కాదని మేము భావించడం లేదు.

ఫలితంగా పిటిషన్లు విఫలమై ఖర్చులతో కొట్టివేయబడతాయి. ఒక సెట్ వినికిడి రుసుము.

పిటిషన్లను కొట్టివేశారు.